

Tiszaalpár Templomdomb 1996
 Árpád bronzszobra honfoglaló öltözetben
 az új Tiszaalpári Árpád-kori skanzenben

2007 - Árpád-év

A legjelentősebb európai dinasztia megalapítójának 1100 éves jubileumára emlékezik nemzetünk. Árpád fejedelmünk 907. július 7-én adta vissza lelkét Istennek - a Teremtőt az ő korában, ősi vallásunk szerint is Istennek hívtuk mi, magyarok -, a halál győztes csata megvívása után érte.

Népünkre tizenkét évvel a honfoglalás után nyugatról tört rá az ellenség. A német-római hordák Lajos király parancsára a magyarok kiirtásának - "Ugros eliminandos esse" - céljával támadtak hazánkra a Dunánál.

Így írtak a harcról történészeink a XIX. században:

"Már június 17-ikén 907-ben roppant sereg gyűlt össze az Ensen túl Ensburg vára és Sz. Flórián kolostora között, hol maga Lajos király is személyesen jelen volt. (...)

A magyar haderő vezetői, mielőtt erejüket összpontosíthatták, csak apróbb lovas csapatokkal nyugtalanították a salzburgi érsek hadosztályát, mely a további előnyomulást veszélyesnek tartva, Pozsony irányában megállapodott s a könnyű magyar lovasság csatározásai ellen csak czélszerűleg megerősített táborában találhatott biztonságot. Miután azonban a nemzetségek zászlóaljai megérkeztek, az összes magyar haderő az ellenség hadtesteit külön-külön s legelsőbben is a főpapok táborát határozó megtámadni. Iszonyú volt a viharként rohanó magyar lovasság támadása, nyilak zápora tetemes veszteséget okozott a bajorok sűrű soraiban: de e rövid heves roham az erős fekvésű tábor tömeges ellenállását egyszerre nem bírta megtörni. A magyarok ekkor, hogy céljokat érjék, a lassúbb, de biztosabb módhoz folyamodtak. (...)

Harmad nap a hajóhadra került a sor. Ezt a fedező hadosztályok tönkre tétele után kétségbeesés szállá meg s a magyarok győzelme e napon az előbbieknél még könnyebb lőn. Sieghard herceg csak futással menthette meg életét; Rathold, Hattó és Meinhard a halottak közt maradtak. Így a magyarok három nap három sereg fölött ünnepeltek tökéletes diadalt.

Lajos király már nem mert többé bajor földön tartózkodni. Németország biztosabb nyugati részébe húzódott. Az Ennsen alól fekvő szép vidék egészen a magyarok birtokába került s még az augsburgi nagy veszteség után is, egész Géza vezér idejéig birtokukban maradt."

Álmos fia, Árpád - mint a nemrég elhunyt Badiny Jós Ferenc írja egy tanulmányában - kemény katonai nevelést kapott. Serdülőkorában már ismerte a turáni-magyar harcászat támadó, védekező rendszerét. 20 éves korától vezet hadjáratokat. A Nyék törzs feje lesz, majd 892-ben apjától átveszi a család ősi törzsének, a Megyer törzsnek vezetését. Ő lép diplomáciai kapcsolatba Bölcs Leó bizánci császárral. Majd 894-ben Bölcs Leo követei tőle kérik a magyarok szövetségét a bolgárok ellen. Árpád beleegyezik, és nyomban elrendeli a honvisszafoglaláshoz szükséges katonai és törzsek közötti intézkedések végrehajtását. (...)

Árpád a túlerőben lévő ellenséges sereget júliusban teljesen tönkreverte. Az ütközetben - Pozsonynál - súlyosan megsebesült, és július 7-én, 67 éves korában visszaadta lelkét Istenének. Négy daliás fiát áldozta fel a honvisszaszerzés és megtartás érdekében: Leventét a bolgár háborúban, Tarhost, Üllőt és Jutast a Pozsonyi csatában.

A mai európai népek között kevés, amelyik 1100. évfordulót ülhet. Mi, magyarok egy győztes csatára emlékezhetünk, és felidézhetjük egyik legkiválóbb hadvezérünket. A civil Magyarországnak és a családoknak kell megemlékezniük - a Kárpát-medence minden magyar közösségében és a tengerentúlon is - az európai történelem kimagasló személyiségéről, Árpád fejedelemről.

Forrás: Preshaz.eu átvéve a Nemzeti Hírháló-ból.